

нахождаше нито изворъ нито палмистъ, но нито сухи клечки за да вцакни огнь. Упозна тогдѣ дѣломъ всичка-та неволя, и начна да плаче. Виргинія му рече: “ Не плачи, любезный мой, ако не искашь да мя потопишь въ огорченіе. Азъ самъ причина на вси-те твои болки и на жалость-та, коя-то претерпѣватъ сега наши-те майки. Нищо, нито добро-то треба да струва нѣкой безъ да попыта родители-те си. Ахъ! весма безразсудно сторихъ! ” и начна да пролива слезы. Рече пакъ Павелу “ Нека умолиме, брате мой, Бога, и опъ ще за насъ помилува. ” Едвамъ бѣха окончили молитва-та и чуха лаянїя на песь. “ Това е рече Павель песь на нѣкой ловець, кой-то дохожда да лови рогачы-те, ” Послѣ мало лаянїе-то на песа ся умножаваше: Види ми ся, рече Виргинія, че е Вѣрный, песь-атъ на наша-та хижа. “ Да, познавамъ му гласа. Да ли сме до толко близо, и при полы-те на наша та планина? „ Навистина слѣдъ мало Вѣрный бѣ при нозы-те имъ, лаеше выкаше, въздышаше, и имъ ся радваше. Като не можаха да дойдатъ въ себе си отъ слысанїе, видѣха Доминга че тичаше камъ тѣхъ. Като достигна той